

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013200533
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6013200533.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky, Tajovského 28B, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 17 058 520, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Dianiškom. Slnečná 42, 974 04 Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad v Banskej Bystrici, Nám. Ľ. Štúra 1, 975 41 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2013/00059 zo dňa 13. februára 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/65/2013 - 67 zo dňa 11. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S 65/2013 - 67 zo dňa 11. októbra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,56 eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Martina Dianiška vedený v J. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, rozsudkom č. k. 24S 65/2013 - 67 zo dňa 11. októbra 2013 podľa ust. § 250j ods. 2, písm. a/, d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Banskej Bystrici číslo: 2013/ 00059 zo dňa 13. februára 2013, ako aj rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Revúcej číslo spisu: 179/2011-14 zo dňa 5. novembra 2012 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 496,68 eur a zaplatiť ich právnomu zástupcovi žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného žalovaným vyplývajúcim z predloženého administratívneho spisu dospel k záveru, že dôvody žalobcu uvedené v žalobe sú dôvodné a preto žalobe vyhovel.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu posudzoval v intenciách ustanovení § 11 v spojení s § 17 ods. 3,7 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny, v spojení s § 28 ods.1,2,3 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch, v spojení s § 29, s § 64 písm. c/,

s § 65 ods.1,2,4, s § 66 písm. h/ a s § 67 ods.1 uvedeného zákona ako aj v intenciách ustanovení § 1 písm. m/ vyhlášky č. 453/2006 Z. z. v spojení s § 41 ods.1, s § 42 ods.1, s § 43 ods.5 uvedenej vyhlášky a s v spojení s § 47 ods.2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), ktorú právnu úpravu citoval.

Krajský súd z obsahu správneho spisu zistil, že Lesy Slovenskej republiky, š.p. listom doručeným Obvodnému lesnému úradu Revúca dňa 15.9.2011 upozornil na nedodržanie legislatívy na úseku lesného hospodárstva zo strany žalobcu; prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 30.8.2011 rozhodol tak, že nedošlo k porušeniu § 28 ods. 3 zákona o lesoch, a preto neukladá pokutu; toto rozhodnutie bolo zrušené na základe odvolania Lesov SR š. p. rozhodnutím žalovaného číslo 2011/00460 zo dňa 9.12.2011; následne prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 31.5.2012 rozhodol zhodne ako prvým rozhodnutím a to, že nedošlo k porušeniu § 28 ods. 3 zákona o lesoch a neukladá pokutu; i toto rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím žalovaného č. 2011/00460 zo dňa 9.12.2011 a to na základe odvolania Lesov Slovenskej republiky š. p.; následne prvostupňový správny orgán - Obvodný lesný úrad v Revúcej rozhodnutím číslo spisu 179/2011 - 14 zo dňa 5.11.2012 rozhodol tak, že ukladá žalobcovi pokutu 2000 eur za porušenie § 28 ods. 3 zákona o lesoch a § 41 vyhlášky č. 453/2006 Z.z. o hospodárskej úprave lesa a ochrane lesa; konštatoval, že porušenia citovaných zákonných ustanovení sa žalobca dopustil tým, že v roku 2011 v ochranných pásmach Národných prírodných rezervácií Javorníková a Veľká Stožka si nespĺnil povinnosti pri ochrane lesa na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s piatym stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánov Štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodných ťažieb dreva; na základe odvolania žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa Obvodný lesný úrad v Banskej Bystrici preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, považujúc odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné.

Krajský súd vychádzajúc zo skutkových zistení, s citovanej právnej úpravy a poukazom na náležitosti výroku rozhodnutia pri aplikácii zákona v spojení s článkom 6 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách konštatoval, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta a času a spôsobu jeho spáchania poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným, a preto ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku). Podľa názoru krajského súdu v danom prípade výrok neobsahujúci konkretizáciu skutku vymedzením opatrení určených v zmysle § 43 ods. 5 vyhlášky č. 453/2006 Z. z., ktoré bol žalobca povinný v roku 2011 v ochranných pásmach území s 5. stupňom ochrany národných prírodných rezervácií zabezpečiť, je nepreskúmateľný pre jeho neurčitosť, majúci za to, že napadnuté rozhodnutie žalobou uplatneného dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti výroku napadnutého rozhodnutia nie je v súlade so zákonom pre jeho nepreskúmateľnosť.

Vo vzťahu k žalobnej námietke nezákonnosti rozhodnutia z dôvodu, že rozhodnutie bolo vydané po uplynutí jednoročnej lehoty na uloženie pokuty, krajský súd konštatoval jej odôvodnenosť. Uviedol, že žalobca správne argumentoval a svoju argumentáciu oprel o rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, a to, že lehota na uloženie sankcie sa neprerušuje, ani nespočíva s výnimkou prípadov, kedy rozhodnutie o uložení sankcií bolo predmetom preskúmania v súdnom konaní v zmysle § 246d O.s.p.. Poukázal na to, že zákon o lesoch v § 65 ods. 2 jasne stanovil jednoročnú subjektívnu lehotu, v ktorej správny orgán je oprávnený rozhodnúť tak, že uloží sankciu za iný správny delikt, pričom medzi účastníkmi nebolo sporné, že prvý deň tejto lehoty začal plynúť 20. mája 2011 a uplynul preto 20. mája 2012. Podľa názoru krajského súdu pokiaľ žalobcovi bola pokuta uložená až rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Revúcej zo dňa 5.11.2012 z uvedeného vyplýva, že pokuta bola uložená až potom ako správneho orgánu uplynula jednoročná lehota, do ktorej ju mohol uložiť, teda až po 20.5.2012, majúci za to, že správny orgán rozhodol o uložení pokuty vtedy, keď už oprávnenie na jej uloženie zo zákona zaniklo.

Vo vzťahu k žalobnej námietke nezákonnosti rozhodnutia, že žalovaný v odôvodnení rozhodnutia neuviedol dôvody pre výšku uloženej sankcie krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie trpí namietanou vadou. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 47 ods. 3 správneho poriadku prisvedčil tvrdeniu žalobcu, že výška pokuty bola odôvodnená len tým, že správny orgán postupoval v súlade s § 65 ods. 1 zákona o lesoch, a preto uložil pokutu v spodnej hranici jej výšky a žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí aj tým, že nie je pravdou, že správny orgán pri ukladaní pokuty neprihliadal na závažnosť, spôsob, čas trvania a možné následky porušenia povinností, čoho dôkazom je

konštatovanie uvedené v odôvodnení rozhodnutia. Podľa názoru krajského súdu výška pokuty bola odôvodnená bez toho, aby žalovaný skutočností, ktoré boli určujúce pre určenie výšky pokuty vôbec konkretizoval a aby ich vôbec nejako vyhodnotil. Mal za to, že z odôvodnenia výšky pokuty v žiadnom prípade nie je možné rozpoznať úvahu, ktorou sa tak prvostupňový ako aj druhostupňový orgán vo vzťahu k tým skutočnostiam, ktoré mal pri určovaní výšky pokuty hodnotiť, spravoval.

Krajský súd dospejúc k záveru, že žalovaný rozhodol o uložení pokuty po uplynutí zákonnej lehoty, v ktorej mu zákon takéto oprávnenie dáva a tiež k tomu, že napadnuté rozhodnutie trpí nepreskúmateľnosťou pre nezrozumiteľnosť výroku a tiež pre nedostatok dôvodov k stanovenej výške pokuty, napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie zrušil v zmysle § 250j ods. 2, písm. a/, d/, e/ O.s.p..

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods.1 O.s.p.. Úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením advokátom.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 24S/14/2013-64 z 6.9.2013(došlo k zrejmej chybe v písaní) zrušil.

Žalovaný v dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K časti, v ktorej krajský súd zdôvodnil rozsudok tým, že výrok žalobou napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľný pre jeho neurčitosť, nakoľko v ňom nie sú konkretizované ochranné opatrenia v lesoch, ktoré bola ŠOP SR povinná zabezpečiť v roku 2011 v ochranných pásmach dotknutých chránených území, žalovaný uviedol, že uvedenou námietkou sa zaoberal vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, ako aj vo svojom stanovisku k žalobe. Poukázal na to, že konanie OLÚ v Revúcej ukončené rozhodnutím č. 179/2011-14 zo dňa 5.11.2012 je v poradí druhým konaním tohto správneho orgánu o uložení pokuty za porušenie § 28 ods. 3 zákona o lesoch zo strany ŠOP SR. Zdôraznil, že v prípade, ak by najvyšší súd sa stotožnil s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 24 S/65/2013 - 67 zo dňa 11.10.2013, došlo by k zásadnému zneisteniu správnych orgánov pri riešení porušenia § 28 ods. 3 zákona o lesoch a to napriek skutočnosti, že správnosť ich doterajšieho postupu bola potvrdená ďalším rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 2Sžp/23/2012 zo dňa 27.2.2013.

Žalovaný nesúhlasil ani s názorom krajského súdu, ktorým konštatoval nezákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia z dôvodu nedostatku odôvodnenia výšky uloženej pokuty podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku. V danej súvislosti dal do pozornosti záver najvyššieho súdu vyslovený v rozsudku č. 2Sžp/21/2011 z 18.4.2012 a č. 2Sžp/23/2012 zo dňa 27.2.2013.

Žalovaný taktiež nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu, ktorou zdôvodnil, že žalovaný rozhodol o uložení pokuty po uplynutí zákonnej lehoty v rozpore s § 65 ods. 2 zákona o lesoch. Poukazom na to, že uvedenou námietkou sa zaoberal vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia ako aj vo svojom stanovisku zdôraznil, že OLÚ v Banskej Bystrici v celom rozsahu rešpektoval postup vymedzený v právoplatnom rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 23S/43/2012 - 52 zo dňa 26.9.2012, v ktorom sa súd zaoberal okolnosťami majúcimi vplyv na plynutie, resp. spočívanie jednoročnej subjektívnej lehoty.

Na odvolanie žalovaného sa vyjadril žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24 S/65/2013 zo dňa 11.10.2013 potvrdil. Uplatnil si náhradu trov konania.

V dôvodoch vyjadrenia nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalovaného uvedenými v jeho písomnom odvolaní. Tvrdil, že rozhodnutím správneho orgánu bola žalobcovi uložená pokuta bez toho, aby bolo zo samotného rozhodnutia zrejme, o ktoré opatrenie sa jedná resp., ktoré opatrenia žalobca nevykonával. Poukázal nato, že základný predpoklad vzniku povinnosti vykonávať opatrenia žalobcom v ochrannom pásme príslušnej rezervácie je definovaný § 28 ods. 3 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov. Mal za to, že žalovaný vydal nepreskúmateľné rozhodnutie, keďže výrok rozhodnutia nespĺňa zákonné kritéria kladené na kvalitu výroku rozhodnutia, poukazom na to, že nič na tomto fakte nezmenili ani tvrdenia žalovaného, keď poukazoval na svoje iné predchádzajúce právoplatné rozhodnutia v iných správnych konaniach, pretože každé rozhodnutie správneho orgánu tvorí samostatné autoritatívne rozhodnutie a vychádza z iného skutkového stavu veci.

Žalobca poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 65 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch uviedol že je zjavné, že Obvodný lesný úrad v Revúcej výšku uloženej pokuty v napadnutom rozhodnutí dostatočne neodôvodnil, a preto napadnuté rozhodnutie obvodného lesného úradu ako aj jeho prvostupňové rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože z neho nie je možné zistiť ako sa v zmysle uvedených zákonných kritérií vysporiadal s argumentáciou žalobcu obsiahnutou v jeho odvolaní. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2SŽp/16/2011.

Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 65 ods. 2 zákona o lesoch žalobca vyslovil názor, že v danej veci došlo k zániku jednoročnej subjektívnej lehoty na uloženie pokuty za spáchanie iného správneho deliktu podľa § 64 zákona o lesoch a zánikom trestnosti iného správneho deliktu zaniká zodpovednosť za správny delikt a neprichádza do úvahy pokračovať v konaní o spáchanom inom správnom delikte, v ktorej súvislosti dal do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo 147/2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250a ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný preskúmvaným rozhodnutím (č. 2013/00059 zo dňa 13. februára 2013) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa -Obvodného lesného úradu v Revúcej číslo spisu: 179/2011-14 zo dňa 5. novembra 2012.

Obvodný lesný úrad v Revúcej uvedeným rozhodnutím podľa § 64 písm.c/ zákona o lesoch uložil žalobcovi pokutu vo výške 2.000 eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 28 ods. 3) zákona o lesoch a § 41 vyhlášky č. 453/2006 Z. z. o hospodárskej úprave lesa, ktorého porušenia sa dopustil tým, že v roku 2011 v ochranných pásmach Národných prírodných rezervácií Javorníková a Veľká Stožka, si nesplnil povinnosti pri ochrane lesa, na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s piatym stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánom štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodných ťažieb dreva.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi za porušenie povinností ustanovenej v § 28 ods.3 zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon o lesoch) a § 41 vyhlášky č. 453/2006 Z.z. o hospodárskej úprave lesa (ďalej aj vyhláška).

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a

vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v podstate odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa čl.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods.2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavný konformný výklad. Požiadavka na ústavný konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl.2 ods.2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v prieskumnom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej náležitosti rozhodnutia v zmysle 47 ods. 2,3 správneho poriadku (výrok, odôvodnenie rozhodnutia) a plynutie prekluzívnej lehoty v zmysle § 65 ods.2 zákona o lesoch, a preto odvolací súd zameral svoju pozornosť na uvedené sporné skutočnosti.

K námietke žalovaného, že súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil, keď dospel k záveru nepreskúmateľnosti výroku rozhodnutia o uložení sankcie, odvolací súd konštatuje nasledovné. Otázkou náležitosti výroku správneho orgánu o uložení sankcie sa vo svojej judikatúre viackrát už zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 8Sž 18-24/2011). Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky. Je potrebné pripomenúť, že i na rozhodovanie o iných správnych deliktach dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, keď Dohovor v článku 6 ods. 1 uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, je potrebné poskytnúť záruku tomu, kto je obvinený v trestnom konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá Dohovor stabilne i judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. Rovnako judikoval Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri napr. Nález sp. zn. III ÚS 2310/2010-38 zo dňa 25. augusta 2010). Z vyššie uvedeného potom je potrebné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iný. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku). Vzhľadom k uvedenému odvolací súd považuje argumentáciu súdu prvého stupňa týkajúcu sa nepresnosti vymedzenia skutku správneho deliktu kladenému žalobcovi za vinu za

správnú a v celom rozsahu sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že pokiaľ výrok rozhodnutia v danom prípade neobsahuje konkretizáciu skutku vymedzením opatrení, ktoré bol žalobca povinný v roku 2011 v ochranných pásmach území s 5. stupňom ochrany národných prírodných rezervácií zabezpečiť, je nepreskúmateľný pre jeho neurčitosť.

Zákonnodarcu v právnej norme § 28 ods.3 zákona o lesoch ustanovuje povinnosť organizácii ochrany prírody a krajiny zriadenej v zmysle § 65 ods. 1 písm. k) siedmy bod zákona č. 543/2002 Z.z. zabezpečiť v ochranných pásmach území s piatym stupňom ochrany opatrenia na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s piatym stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánu štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodnej ťažby.

V právnej norme § 41 ods.1,2,3,4 vyhlášky č. 453/2006 Z. z. zákonodarcu ustanovuje, že opatreniami na ochranu lesa sa zabezpečuje sledovanie zdravotného stavu lesa, zisťovanie a identifikácia škodlivých činiteľov a ich vývoja s cieľom zabezpečenia stability a odolnosti lesov a vytváranie podmienok a predpokladov na obmedzenie výskytu a pôsobenia škodlivých činiteľov, zmiernenie následkov ich pôsobenia a na obranu proti nim.

Opatrenia na ochranu lesa sa z hľadiska času ich vykonávania členia na a) preventívne opatrenia, ktoré slúžia na zamedzenie výskytu a pôsobenia škodlivých činiteľov, b) obranné opatrenia, ktoré slúžia na odstránenie škodlivých činiteľov a ich pôsobenia, c) ozdravné opatrenia, ktoré slúžia na odstránenie následkov pôsobenia škodlivých činiteľov.

Opatrenia na ochranu lesa sa podľa spôsobu ich vykonávania členia na a) mechanické, b) chemické, c) biologické.

Opatrenia na ochranu lesa podľa odsekov 2 a 3 alebo ich kombinácie sa používajú podľa druhu škodlivého činiteľa a jeho pôsobenia.

Charakter opatrení na ochranu lesa pred škodami spôsobenými hmyzom a inými živými organizmami zákonodarcu ustanovuje v právnej norme § 43 ods.1 až 5 vyhlášky č. 453/2006 Z.z. tak, že opatrenia na ochranu lesa pred škodami spôsobenými hmyzom a inými živými organizmami sú najmä tieto opatrenia: a) zabezpečenie hygieny porastov, odstraňovanie zdrojov infekcie, vykonávanie dôslednej ochrany a obrany proti pôvodcom a prenášačom hubových a ostatných infekčných chorôb, b) používanie zdravého sadbového materiálu a osiva bez príznakov chorôb a poškodenia, c) sústavná kontrola stavu semien, semenáčikov a sadeníc lesných drevín a prirodzeného zmladenia (ods. 1).

Na opatrenia na ochranu lesa pred škodami spôsobenými hmyzom a inými živými organizmami sa ustanovenia § 42 ods. 1 vzťahujú primerane (ods.2).

Zlomy, vývraty a drevo vhodné na rozvoj škodlivého hmyzu, vzniknuté do 31. marca kalendárneho roka musí byť spracované alebo asanované najneskôr do 31. mája kalendárneho roka, v lesných porastoch, ktoré sa aj sčasti nachádzajú vo výške 800 m nad morom a viac, do 30. júna kalendárneho roka. To neplatí, ak sa náhodná ťažba vykonáva podľa harmonogramu náhodnej ťažby (ods. 3).

Opatrenia na ochranu lesa týkajúce sa vybraných druhov hmyzu a iných živých organizmov sú uvedené v technických normách (napríklad STN 48 2702 Letecké a pozemné ošetrovanie lesných porastov, STN 48 2711 Ochrana lesa proti hlavným druhom podkôrneho hmyzu na ihličnatých drevinách, STN 48 2712 Ochrana lesa proti tvrdoňom a lykokazom na sadeniciach, STN 48 2713 Ochrana lesa proti chrústom a ich pandravám, STN 48 2714 Ochrana lesa proti ploskankám rodu *Cephalcia* Pz., STN 48 2715 Ochrana lesa proti mniške veľkohlavej, STN 48 2716 Ochrana semenáčikov a sadeníc v lesných škôlkach, STN 48 2717 Ochrana lesa proti podkôrnikovi dubovému, STN 48 2718 Ochrana lesa proti kôrovnici kaukazskej, STN 48 2723 Ochrana lesa proti drevokaznému hmyzu na ihličnatých drevinách, STN 48 2732 Ochrana lesa proti sypavkám na borovici, STN 48 2440 Ochrana kultúr proti burine) a v prílohe č. 9 (ods.4).

Opatrenia na zabránenie šíreniu a premnoženiu škodcov z chránených území s piatym stupňom ochrany, v ktorých nebola náhodná ťažba povolená, sa zabezpečujú podľa návrhu hospodára, ktorý posúdi lesnícka ochranárska služba (ods. 5).

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a obsahu výroku rozhodnutia o uložení sankcie - pokuty 2000 eur za porušenie § 28 ods. 3 zákona o lesoch a § 41 vyhlášky č. 453/2006 Z.z. o hospodárskej úprave

lesa a ochrane lesa, ktorých porušenia sa žalobca dopustil tým, že v roku 2011 v ochranných pásmach Národných prírodných rezervácií Javorníková a Veľká Stožka si nesplnil povinnosti pri ochrane lesa na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s piatym stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánov Štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodných ťažieb dreva, odvolací súd dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa, že obsah výroku je neurčitý a nejasný, keď z neho nie je zrejmé, aké povinnosti pri ochrane lesa na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s piatym stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánov Štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodných ťažieb dreva nesplnil, ktorá skutočnosť má za následok nepreskúmateľnosť výroku, čo je v rozpore s právnou úpravou ustanovenou v § 47 ods. 2 správneho poriadku.

K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej sankcie odvolací súd konštatuje.

Otázkou náležitého odôvodnenia rozhodnutia sa taktiež už zaoberal vo svojej judikatúre Ústavný súd Slovenskej republiky ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež zdôraznil, že súd (čo možno aplikovať aj pre orgán verejnej správy) by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd, ako aj orgán verejnej správy je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/08). Súd musí súčasne vychádzať z toho, že je povinný poskytovať v občianskom súdnom konaní (teda aj v konaní súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo) materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.), na ktorú skutočnosť poukazuje Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach (napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj EŠLP) - napr. v rozhodnutí *Kraska c. Švajčiarsko* z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30. Rovnako EŠLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (*García Ruiz c. Španielsku* z 21. januára 1999).

Judikatúra EŠLP a ani Ústavného súdu SR pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Zákonnodarca v právnej norme § 65 ods.1 zákona o lesoch ustanovil orgánu štátnej správy povinnosť tak, že pri ukladaní pokuty a určení jej výšky podľa § 64 prihliada najmä na závažnosť, spôsob a čas trvania a možné následky porušenia povinností, na spoluprácu a prístup právnických osôb alebo dotknutých fyzických osôb - podnikateľov k odstraňovaniu následkov a k prijatým opatreniam. V právnej norme ustanovenej v § 47 ods.3 správneho poriadku zákonnodarca ukladá správne orgánu povinnosť náležite odôvodniť svoje rozhodnutie .

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a obsahu odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej sankcie, odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou, v žalobe namietanou, nedostatku uvedenia dôvodov, na základe ktorých bola v danom prípade uložená sankcia v predmetnej výške, keď výška uloženej sankcie bola odôvodnená bez toho, aby žalovaný skutočností, ktoré boli určujúce pre určenie výšky pokuty vôbec konkretizoval a aby ich vôbec nejako vyhodnotil. Odvolací súd tiež súhlasí s konštatovaním prvostupňového súdu, že z odôvodnenia výšky pokuty v žiadnom prípade nie je možné rozpoznať úvahu, ktorou sa tak prvostupňový ako aj druhostupňový orgán vo vzťahu k tým skutočnostiam, ktoré mal pri určovaní výšky pokuty hodnotiť,

spravoval. Vzhľadom k uvedenému sa odvolaciemu súdu preto javí odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti uloženia sankcie v danej veci, ako jednostranné a formalistické, a teda ako zjavne nezdôvodnené a tým aj nesúladne s právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ žalovaný v súvislosti s uvedenými odvolacími dôvodmi poukazoval na iné rozhodnutia súdov, odvolací súd konštatuje, že súd postupom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vykonáva súdny prieskum rozhodnutia správneho orgánu vzhľadom na konkrétne okolnosti veci, ktorá bola predmetom preskúmaného rozhodnutia a postup prechádzajúci vydaniu tohto rozhodnutia, pričom je viazaný žalobnými dôvodmi, ktorými žalobca v konkrétnej veci namieta nezákonnosť napadnutého rozhodnutia a súčasne súd posudzuje, či žalobcom namietaný dôvod nezákonnosti rozhodnutia alebo postupu správneho orgánu je takou vadou konania majúci za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.3 O.s.p.).

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani odvoláciu námietku žalovaného, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie súdom prvého stupňa vo vzťahu k žalobnej námietke, že v danej veci bola uložená sankcia po uplynutí prekluzívnej lehote.

Podľa § 65 ods.2 zákona o lesoch účinného v čase uloženia sankcie pokutu podľa § 63 a 64 možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď sa orgán štátnej správy lesného hospodárstva o porušení dozvedel, najneskôr však do troch rokov, a ak ide o porušenie povinností vlastníka, správcu alebo obhospodarovateľa lesa, najneskôr do desiatich rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

Zákonodarca v citovanej právnej úprave § 65 ods. 2 zákona o lesoch jasne stanovil jednoročnú subjektívnu lehotu, v ktorej správny orgán je oprávnený rozhodnúť o uložení sankcie za iný správny delikt. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich v danej veci z administratívneho spisu je zrejmé, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že prvý deň tejto lehoty začal plynúť 20. mája 2011 a uplynul preto 20. mája 2012. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že pokiaľ žalobcovi bola pokuta uložená až rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Revúcej zo dňa 5.11.2012, pokuta bola uložená po uplynutí jednoročnej lehoty, ktorá je prekluzívnou lehotou, a preto jej uplynutím oprávnenie na jej uloženie zo zákona zaniklo. Súd prvého stupňa správne poukazuje na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, v zmysle ktorej zákonná lehota na uloženie sankcie sa neprerušuje, ani nespočíva s výnimkou prípadov, kedy rozhodnutie o uložení sankcie bolo predmetom preskúmania v súdnom konaní v zmysle § 246d O.s.p.. Pokiaľ žalovaný v súvislosti s predmetnou námietkou uviedol, že sa riadil postupom súdu uvedeným v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/43/2012-52 z 26.9.2012, odvolací súd dáva do pozornosti, že aj z uvedeného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bolo zrušené okrem iného aj z dôvodu preklúzie lehoty zákonom stanovenej na jej uloženie, pričom krajský súd v odôvodnení tohto rozhodnutia vymedzuje plynutie lehoty práve z dôvodu, že predchádzajúce rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bolo zrušené a vrátené súdom na ďalšie konanie, a preto v zmysle § 246d O.s.p., podľa ktorého ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov, lehota počas súdneho prieskumu neplynula.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa nestotožnil s odvolacími námietkami žalovaného, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.), a preto vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť odvolacieho návrhu žalovaného.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1,2

O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, priznal náhradu trov tohto konania, ktorú náhradu si v tomto konaní uplatnil a vyčíslil vo výške 165,56,-€ za jeden úkon právnej služby (130,16 + 7,81- režijný paušál, +27,59 DPH) podľa § 13a ods.1, písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.